

РЕШЕНИЕ

№ 671

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО VII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Н.й М.

Членове: Веселина Ставрева
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Красимира Й. Динева
в присъствието на прокурора Й. К. Г.
като разгледа докладваното от Теодора Анг. Карабашева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100603318 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI-ва от НПК.

С присъда от 14.05.2021 г., постановена по НОХД № 3209/2015 г. по описа на СРС, НО, 103-ти състав, подсъдимият И. А. И. е признат за виновен за това, че на 02.10.2014 г. около 10.20 часа в гр. София, в градинка в близост до кръстовището на ул. „Люботрън“ с ул. „кап. *****“ отнел чужди движими вещи – парична сума в размер на 70.00 лв. и 1 брой сив суитчър марка „Адидас“ на стойност 77.00 лева, всичко на обща стойност от 147.00 лева от владението на В. О. В., с намерение противозаконно да ги присвои, като употребил за това сила – нанесъл удари с ръце в областта на главата на В., поради което и на основание чл. 198, ал. 1 НК вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 1 година, изпълнението на което е отложено с изпитателен срок от 3 години, на основание чл. 66, ал. 1 от НК.

Срещу присъдата е постъпила въззивна жалба от подсъдимия И. чрез неговия защитник адв. В. Й., както и допълнение към въззивната жалба, с

доводи за нейната неправилност и необоснованост. Защитата изтъква, че съдебният акт на Софийски районен съд е постановен при допуснати съществени нарушения на процесуалните права. Посочено е, че мотивите на съда в частта, в която се обсъждат свидетелските показания, се противоречиви и неоценени в необходимата им пълнота и степен. Моли се за отмяна на така постановената присъда и постановяване на оправдателна такава. Алтернативно, защитата моли делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на СРС.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция защитата поддържа изцяло жалбата и изложените в нея доводи. Критикува се крайния извод на СРС за доказаност на обвинението и се моли за отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде оправдан.

Представителят на Софийската градска прокуратура намира депозираната жалба за неоснователна, като моли съда да я остави без уважение и да потвърди присъдата на СРС, като правилна и законосъобразна.

Повереникът на частния обвинител подкрепя становището на представителя на СГП и моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение и излага подробни доводи в насока присъдата на СРС да бъде потвърдена като правилна и обоснована.

Подсъдимият И. И. в лична защита и в предоставената му последна дума моли да бъде признат за невинен, тъй като не е извършил това престъпление и не е бил на посоченото място.

Софийският градски съд, след като обсъди доказателствата по делото, доводите, изложени в жалбата и при цялостна проверка на първоинстанционния съдебен акт, съгласно чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Анализът на доказателствената съвкупност, извършен от първоинстанционния състав и отразен в мотивите към присъдата, е пълен, всеобхватен и изчерпателен. Изводите на решаващия съд почиват на вярна интерпретация на доказателствата по делото, след проведена съпоставка помежду им. Събраният по делото доказателствен материал е обсъден, като съдът е кредитирал показанията на тези от тях, които са последователни и вътрешно непротиворечиви.

Въззивният съд, след собствен комплексен анализ на всички събрани по

делото доказателства, намира, че установената фактическа обстановка от районния съд е обоснована и почива на вярна и добросъвестна интерпретация на събраните по делото доказателства, анализирани в тяхната съвкупност, като по същество се свежда до следното:

Подсъдимият И. А. И. е роден на ***** г. в гр. София, с ЕГН: ***** българин, с българско гражданство, със средно образование, неженен, неосъждан, студент с настоящ адрес: гр. София, бул. „*****“.

Частният обвинител В. О. В. към процесната дата – 02.10.2014 г. бил ученик в осми клас в 21 СОУ „Христо Ботев“ в гр. София, като в същото училище учили и свидетелите П.Л., Д.С. и Г. А..

На 02.10.2014 г. по време на голямото междучасие сутринта около 10:00 часа свидетелят В., заедно със съучениците си Л., С. и А. отишли до пазара на РУМ, който се намирал до метростанция „Джеймс Баучер“, и си взели дюнер. Докато вървели към пазара по ул. „Люботрън“ те се разминали с подсъдимия И. И., който разхождал кучето си – порода „питбул“. На връщане от пазара В. забелязал, че И. си оставил кучето на негов приятел да го държи.

Докато четиримата съученици вървели по пътя на връщане към училището по „Люботрън“ около 10:20 – 10:30 часа, подсъдимият се затичал към частния обвинител, хванал го и го издърпал за якето в градинка в междублоково пространство, намираща се зад барче „Цар Картоф“. Докато го дърпал, И. ударил В. по дясната буза с юмрук, след което му ударил и силен шамар по лявата буза, а междувременно му изрекъл думите: „Сега ще видиш войната между Левски и ЦСКА“, като И. бил привърженик на футболния отбор „ЦСКА“. Свидателят Л. забелязал, че подсъдимият И., който бил висок, с качулка от суитчър на главата, как дърпа В. в задблоковото пространство, като извикал на И. да го остави, след което застигнал другите си съученици и ги попитал какво става. С. и А. предположили, че И. И. и В. В. се познават и решили да го изчакат на около 20 метра от задблоковото пространство. Междувременно, те чули звук, наподобяващ удряне на шамар.

В това време в задблоковото пространство подсъдимият попитал В. дали има някакви пари в себе си, но преди да изчака да му се отговори, бръкнал в левия джоб на панталона на В., взел му портмонето и от него изкарал и взел всичките му налични пари – 70 лева. След това дръпнал ципа на сивия суитчър, марка „Адидас“, намиращ се под синьото яке на В., ударил

го два пъти с шамар по лявата буза и му казал да го съблича суитчъра. В. много се уплашил и свалил якето си, а после и суитчъра, дал го на подсъдимия, като последният, без да казва нищо, побегнал в посока метростанция „Джеймс Баучер“. След това В. се върнал при съучениците си разплакан, разтревожен и уплашен и им споделил, че подсъдимият му е взел суитчъра и парите. Тогава всички решили да се върнат в училището, за да съобщят на учителите какво се е случило.

В училището В. потърсил първо класния си ръководител Е.К.-П., но не я открил, но в този момент срещнал учителката си по английски език, която го попитала какво е станало и като разбрала, го завела в учителската стая, където била заместник-директора на училището. Междувременно, в училището се разнесъл слух за случилото се с В. и започнало да се говори от учениците, че момчето, което е отнело вещите на В., вероятно е И. – по прякор „Бесния“. Малко по-късно на същия ден за случилото се разбрала и класния ръководител на В., като последната се обадила на майката на пострадалото дете – Ж. В.а и я информирала, че със сина □ се е случил инцидент и я извикала да дойде веднага в училището. Свидетелката В.а отишла в училището и влезнала в учителската стая, където се намирали В. В., класната му, учителката му по английски и заместник-директора, като всички го разпитвали кое е момчето, но той им отговорил, че не знае, като бил много притеснен и зачервен. След като споделил, че подсъдимият е разхождал куче, в учителската стая заместник-директора изразил съмнение, че вероятният извършител може да е И., по прякор „Бесния“. В последствие В.а и синът □ отишли до 04 РУ-СДВР, където подали жалба във връзка със случилото се.

В рамките на процесния ден за инцидента разбрала и свидетеля А.К. /В./ - класен ръководител на свидетеля А.А., който бил ученик в 10 клас в същото училище. Последната позвъняла на майката на А. и □ разказала за случилото се, като малко по-късно А. позвънял на класната си и след като тя му описала, момчето, което е пострадало от случилото се, ученикът А. се сетил, че най-вероятно става въпрос за В. В., който бил фен на ЦСКА, понеже по-голямата част от учениците в това училище са привърженици на футболния отбор „Левски“, включително и подсъдимия И..

Правилно контролираният съд е приел, че фактологията, описана от него и възприета от настоящата инстанция, се подкрепя от събраните

доказателства, а именно: обясненията на подсъдимия И. И.; показанията на свидетелите – частния обвинител В. В., включително и приобщените по реда на чл. 281, ал. 4 във вр. с ал. 1, т. 1 от НПК, на свидетеля Ж. В.а, на свидетеля П.Л., включително и приобщените по реда на чл. 281, ал. 5 във вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, на свидетеля Д.С., включително и приобщените по реда на чл. 281, ал. 5 във вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, на свидетеля Г. А., включително и приобщените по реда на чл. 281, ал. 4 вр. с ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, на свидетеля А.А., включително и приобщените по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, на свидетеля Е.К.-П., на свидетеля А.К. /В./, на свидетеля Д.М., на свидетеля К.Л.-М., на свидетеля Й. З., на свидетеля М. Х.; съдебно-оценителна експертиза; съдебно-медицинска експертиза и комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза на частия обвинител В.; съдебно-психиатрични експертизи на свидетелите А., С. и Л.; протокол за разпознаване на лица и предмети от 05.10.2014 г.; характеристика на подсъдимия, справка за съдимост и другите писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК.

Пред настоящата съдебна инстанция не бе проведено съдебно следствие, респективно не бяха представени и събрани нови доказателства и доказателствени средства. Въззивният съд изгради своите фактически и правни изводи изцяло на база на доказателствата, събрани и проверени в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция, които намери за достатъчни по своя обем и категоричност, за да позволят формиране на еднозначни изводи по фактите.

От най-голямо значение за предмета на делото и най-вече за установяване авторството на деянието, са показанията на свидетелите В., Л., С. и А., както и извършеното от В. В. разпознавания. Тези свидетели лично и непосредствено са възприели белези от външността на извършителя на инкриминираното деяние. В показанията на свидетеля Г. А., събрани в хода на първото съдебно следствие и тези от досъдебното производство се съдържат известни противоречия основно във връзка с присъствието, което свидетелят е посочил на още едно лице на име Н.. Тези противоречия въззивният съд намери, че са преодолені посредством разпитите на свидетеля пред първия съд. Липсват съществени противоречия между показанията на свидетелите С., Л. и А., което даде основание на въззивния съдебен състав да цени показанията на тези свидетели в по-голямата им част като правдиви и

достоверни.

Въззивният съдебен състав не споделя твърденията на защитата за незаконосъобразност на извършеното с участието на частния обвинител В. разпознаване. Според въззивния съд протокола за разпознаване на лица и предмети трябва да се цени с доверие, понеже посредством него се установява авторството на деянието в лицето на подсъдимия И..

Като свидетел по делото в първата инстанция е разпитан Й. З. – поемно лице, участвало при разпознаването с участието на пострадалия. Като част от доказателствения материал е приложен протокол за разпит (преведен от немски на български език) на свидетеля М. Х. – поемно лице, участвало при разпознаването от 05.10.2014 г., посредством изпратена молба за правна помощ до немските власти в Оберстауфен, Република Германия.

Свидетелят З. в показанията си първоначално отрича да е участвал в разпознаване, след което потвърждава, че е посещавал 04 РУ към СДВР. Понататък свидетелят засвидетелства липса на спомен за това, липса на спомен за участие в процесуално-следствени действия. След осъществено предявяване на протокол за разпознаване на лица и предмети от 05.10.2014 г. и след последвал въпрос от страна на съда дали положеният подпис в протокола в графата за поемно лице е негов, свидетелят потвърждава, че това прилича на неговия подпис и че в личната му карта подписът е подобен. Потвърждава и че отразените данни в протокола съответстват изцяло на неговите, но за останалото поддържа липсата на спомен. Въззивният съд кредитира с доверие в по-голямата част заявеното от свидетеля в проведения му пред съда разпит. Очевидно свидетелят не е съхранил точни спомени за собственото си местонахождение във време на извършване на действието, но ясно си спомня, че е бил задържан в 04 РУ на СДВР, като килията му била в близост до тоалетната. Причината за липсата на спомени според въззивния съд се корени в обстоятелството, че свидетелят е бил задържан към момента на разпознаването и съзнанието му е било ангажирано със собствените му проблеми, тъй като е бил задържан поради употреба на алкохол, поради което не е отдал особено значение на допълнителната роля, която му е отредил разследващият орган. Изминалият период от време (а именно близо 5 години) също следва да бъде отчетен и взет предвид като нормално и житейски обосновано човек да не си спомня конкретни събития. С оглед на това, този

съдебен състав намери, че свидетелят З. е участвал при извършеното от пострадалия разпознаване и е участвал именно в качеството на поемно лице. Липсата на спомен у свидетеля за това, че са му били разяснени правата и задълженията в качеството му на поемно лице, не означава, че това не е сторено от разследващия орган, както и липсата на спомен у него досежно личността на подсъдимия, не означава, че И. не е присъствал, доколкото данния на подсъдимия са надлежно отразени в протокола за разпознаване на лица и предмети. Ето защо въззивният съдебен състав намери, че разпознаването от В. е извършено при стриктно спазване на процесуалните правила и с участието на помени лица, на които са били разяснени правата и задълженията, разпознаването е извършено в тяхно присъствие и те са подписали съответния протокол, обективиращ извършеното разпознаване.

Свидетелят М. Х. е другото поемно лице, участвало в разпознаването, извършено от частния обвинител. Той споделя, че се е намирал в 04 РУ към СДВР през 2015 г., като полицаите го задържали, защото шофирал такси без необходимото разрешително за това. Спомня си, че бил помолен да участва в очна ставка, но не в качеството на поемно лице, а като разпознаван, тъй като бил поставен в редица с още трима мъже, а зад стъкло се намирало лице, което да бъде разпознаващ. В показанията си посочва още, че четиримата стояли в редица и след това напуснали стаята. Въззивният съд цени с доверие показанията на свидетеля в частта, в която посочва, че са го извикали, докато се е намирал в 04 РУ да участва в процесуално-следствено действие, както и да подпише някакви документи. Изявлението на този свидетел, че е взел участие в процесуално-следствено действие „очна ставка“ не се цени с доверие от съда, тъй като в показанията на свидетеля съдът намира съществено противоречие. На първо място, свидетелят твърди, че е участвал в „очна ставка“, т.е. свидетелят е запознат с вида на процесуално-следственото действие, в което е участвал, но едновременно с това твърди, че заемал място в редица с още трима мъже и никой от тях не трябвало нито да мърда, нито да пристъпва напред, нито да говори (действие, характерно именно за ПСД „очна ставка“), което по характера си съответства на съвсем друго по вид процесуално-следствено действие. Това съществено противоречие не е преодоляно, поради което и съдът не цени с доверие правдивостта на заявеното от свидетеля Х.. Същевременно се установява от протокола за разпит на свидетеля, че на последния не е било предявено копие

от протокола за разпознаване на лица и предмети, макар това да е било поставено като изискване от СРС, респективно били са включени и въпроси, касаещи протокола, но същите са останали без отговор. Въпреки това свидетелят изразява спомен, че е подписвал документи и самият той е представил образец от почерка си и подписа си, находящи се на л. 279 от първоинстанционното производство.

Поради тази причина въззивният съд не цени с доверие частта от показанията на Х., в която същият описва да е участвал като разпознавано лице, тъй като очевидно и двете поемни лица нямат детайлни спомени за участието им, но и двете са подписали протокола именно в графата за поемни лица. Нещо повече, в случая свидетелят Х. не е бил запознат с копие от протокола, респективно не е видял положеният подпис и посочените лични данни дали кореспондират с неговите, поради което и в тази плоскост настоящият състав не кредитира дадените показания, извън горепосочената кредитирана част от същите. Според въззивния съд протоколът за разпознаване на лица и предмети съдържа всички необходими реквизити, включително и подписи на двете поемни лица, които нямат спомен и да са се подписвали някъде, но това не означава, че реално не са присъствали на разпознаването и не са подписали нужните документи, тъй като е житейски логично с оглед изминалия период от време конкретни детайли от ежедневието да не се помнят в конкретика. След предявяване на протокола за разпознаване, свидетелят З. разпознава положения от него подпис и потвърждава, че това са неговите лични данни, а свидетелят Х. потвърждава, че е подписвал документи в 04 РУ СДВР. Ето защо въззивният съд в този случай даде приоритет на съдържанието на протокола за разпознаване на лица, находящ се на л.24 от ДП, а не на показанията на двамата свидетели, които кредитира с доверие единствено в онези части, които са съответни на съдържанието на протокола от това ПСД, а в останалата част не ги цени като правдиви, защото не намират опора в посочения протокол. В некредитираните с доверие части, показанията на двамата свидетели са резултат от липсата на спомени от една страна, от друга, на липсата на способност на свидетелите да разбират естеството на извършените с тяхно участие действия, което се дължи на ниското им интелектуално равнище и тяхната необразованост, а и не на последно място и поради обстоятелството, че по отношение на единия свидетел не е представено копие от протокола за

разпознаване от немските власти, въпреки изпращането му от СРС.

По възраженията срещу процесуалната годност на извършеното в досъдебната фаза разпознаване въззивният съд намира същите за неоснователни. Неприлагането на фотоалбум от проведеното в досъдебното производство разпознаване не съставлява съществено процесуално нарушение, способно да дисквалифицира разпознаването и да наложи изключване на резултати от него от доказателствената маса. Редът за провеждане на разпознаване е регламентиран в чл. 169 - чл. 171 НПК и не включва изготвянето на фотоснимки или видеоматериал от проведеното следствено действие, като условие за валидността му. Фотоснимки и/или видеоматериал е препоръчително да съпътстват протокола за разпознаване, като предназначението им е единствено да осигурят изчерпателност при документирането, но не и да обезпечат процесуалната годност на следственото действие. В тази връзка неоснователно е и възражението на защитата, че в протокола за разпознаване разпознаващият не е посочил бележите, по които е разпознал извършителя. Това е така, понеже в протокола последният е посочил, че разпознава извършителя по чертите на лицето, ръстта му и облеклото, което било същото и към датата на деянието, и по-конкретно сив суитчър с качулка. Този протокол е доказателствено средство за извършване на съответните действия, за реда, по който е извършен и за събраните доказателства, съгласно чл. 131 НПК. Настоящият състав намира за полезно да подчертае и че част от регламентираното в чл. 129, ал. 1 НПК съдържание на протоколите са и бележките и възраженията на лицата, които са участвали в документираното действие. В случая такива възражения не са вписани в протоколите за разпознаване.

По изложените съображения въззивният съдебен състав цени с пълно доверие протокола от разпознаване на лица и предмети, както и резултата от тези ПСД.

Във връзка с изтъкнатите възражения от страна на защитата, касаещи аргументацията на събрания по делото доказателствен материал и в частност свидетелските показания на С., А. и Л., В. и А., настоящата инстанция намира същите за неоснователни поради следните съображения. Във въззивната жалба са изложени критики към първоинстанционния съд, свързани с неполагането на достатъчни усилия за издирване на лице, на име Н., което е

споменато в показанията на свидетелите В. и А. в хода на съдебната фаза. Според въззивния съд контролираната инстанция не е допуснала съществено нарушение на процесуалните правила поради проявена неактивност в издирване и осигуряване участието на исканото лице, тъй като и без неговото участие, по делото е доказателствен материал в обем, достатъчен за ангажиране на наказателната отговорност на подсъдимия И.. На първо място, в хода на досъдебното производство в нито един от протоколите за разпит и в частност в съдържанието на разпитите нито един свидетел не е посочил, че в деня на извършване на процесното деяние е видял момче с името Н., обратно на изразеното от свидетеля В. в разпита му пред СРС. Едва за първи път се споменава това име в съдебната фаза пред СРС, близо две години след датата на процесното деяние, поради което и органите на досъдебното производство не са издирвали и подобен свидетел. Въззивният съд счита, че показанията на В. и А. в частта относно присъствието и появата на русото момче не следва да бъде кредитирана поради обстоятелството, че в тази им част те не намират опора в събрания по делото доказателствен материал, тъй като другите двама свидетели – С. и Л. не споменават да са виждали подобно момче. Още повече не кореспондира и на житейската логика, че едва след изминал период от време – почти 3 години от датата на процесното деяние, за първи път пред съда свидетелите си спомнят за присъствието на още едно момче. В допълнение, настоящата инстанция намира за релевантно да отчете, че в показанията на свидетелите В. и А. се съдържат съществени противоречия относно момента, в който са се срещнали с цитираното от тях лице Н.. От една страна, в разпита си свидетеля В. твърди, че срещнал Н., описвайки го като русо момче, по пътя за училище, след като останалите му съученици вече влезнали в училището, докато в показанията си свидетелят А. споделя, че русото момче дошло заедно с В. при останалите, като след прочитане на показанията му, дадени в хода на досъдебното производство на л.28, свидетелят Г. А. поддържа съдържанието от протокола си за разпит, но и частта за русото момче. Предвид изложеното, в тази част на показанията на свидетелите А. и В. въззивният съд намира, че не може да даде вяра, тъй като споделянето в тази насока е резултат от липса на спомен и в тази им част констатираните противоречия не са преодоляни.

На следващо място, по отношение на критиката за неправилна оценка на показанията на свидетелите А. и В., следва да се посочи, че в разпита си пред

СРС свидетелят А. твърди, че не познава подсъдимия и че момче с име И. по прякор „Бесния“ не се намира в залата, както и че подсъдимият И. и И. по прякор „бесния“ не са едно и също лице. В показанията си последният твърди, че не знае на кой отбор е фен частният обвинител. На основание чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 от НК са прочетени показанията, които свидетелят А. е дал в хода на ДП и там заявява, че се е сетил кой е частният обвинител именно защото бил наясно, че е фен на футболния отбор ЦСКА, а повечето ученици от тяхното училище били фенове на футболния отбор Левски. Междувременно, посочва, че не познава И. по прякор „бесния“, а го знае само по физиономия. Пред съда свидетелят А. поддържа това, което е казал пред органите на ДП. Въззивният съд намира, че е налице съществено противоречие между казаното от свидетеля А. в хода на ДП и заявеното пред СРС. Настоящият състав счита, че констатираното противоречие се дължи на обстоятелството, че свидетелят А., който също е фен на футболния отбор Левски, поради което и е познавал подсъдимия И., който е бил фен на същия футболен отбор, че в миналото е имал спречквания с частния обвинител, поради симпатизирането им на два различни футболни отбора, както твърди в показанията си В.. Логично и житейско правдиво е, че в много случаи при провеждане на футболни срещи, особено между цитираните два футболни отбора, и констатирайки младата възраст на В., А. и подсъдимия И., е твърде вероятно между последните да е имало спречквания и препирни, породени от резултати от футболната среща или просто от обстоятелството, че едните симпатизират на един футболен отбор, а другия на един от основните му съперници по време на футболни срещи. Същевременно, настоящият състав счита, че следва да бъдат кредитирани показанията на свидетеля А., дадени в хода на ДП, тъй като същите са логични, последователни и съответстват на останалата доказателствена съвкупност по делото. Способността на всяко лице да възприема и възпроизвежда събития е индивидуална, поради което наличието на неточности в разказа на свидетеля не представлява непременно опит да се преиначи истината. Напълно нормално е с оглед изминалия период от време и с израстването си, предвид младата им възраст към датата на процесното деяние, свидетелят да не е напълно убеден дали подсъдимият е именно И. И. по прякор „бесния“, но също така следва да се има предвид, че показанията му в тази част остават изолирани от останалите доказателства и доказателствени средства по делото, тъй като от протокола за разпознаване на

лица и предмети се установява, че В. е разпознал извършителя на извършеното спрямо него деяние. Поради тази причина и показанията на свидетеля А., дадени пред СРС, не следва да бъдат кредитирани, предвид несъответствието им с останалата доказателствена маса.

В жалбата са наведени оплаквания и касателно показанията на свидетеля М. и обясненията на подсъдимия И. относно обстоятелството, че предната вечер преди 02.10.2014 г. двамата се намирали в с. Бистрица и гледали футболна среща с участието на футболния отбор „Реал Мадрид“ и тъй като празнували до късно вечерта, на следващия ден към 10.30 часа подсъдимият се намирал в с. Бистрица, а не в гр. София. Настоящата инстанция намира изложеното от свидетеля М. и подсъдимия И. като опит за изграждане на защитна теза в полза на подсъдимия И.. По искане на подсъдимия, първоинстанционният съд е призовал и разпитал св. Д.М.. Анализът на показанията на този свидетел и на обясненията на подсъдимия, водят въззивният съд до заключението, че те биха могли да се възприемат само относно факта, че двамата са разхождали кучетата си след приключването на мача. Не може да се уточни от показанията на този свидетел спонтанността на заминаването им към с. Бистрица в късните часове на денонощието след 00:00 часа на 01.10.2014 г. В случая, дори не може да се направи каквато и да е връзка между твърдяното от М. и подсъдимия, понеже свидетелят М. твърди, че са се били събрали с приятели в с. Бистрица и подсъдимия, имало ядене и пиене, докато подсъдимият И. сочи, че бил единствено със св. М. и неговата жена, като не посочва какво е нейното име, а поддържа, че свидетелят М. му е приятел. Същевременно в показанията си свидетелят М. не успява да посочи трите имена на приятелката си към онзи момент. Съпоставката на показанията на този свидетел и обясненията на подсъдимия от една страна, съпоставени с останалите гласни доказателства, не могат да мотивират настоящата инстанция да приеме, че следва да ги кредитира и да им даде вяра. Те не само противоречат на показанията на св. В., С., А. и Л., но и на проведеното разпознаване. Не следва да се забравя, че обясненията на подсъдимия имат двойствена природа и освен като доказателствено средство, същите са и средство за защита. Точно в този конкретен случай, въззивният съд намира, че подсъдимият гради своя защитна теза, която обаче не намира опора в годни и достоверни доказателства, събрани по настоящото дело. Не на последно място трябва да

се отчете и близката връзка между свидетеля М. и подсъдимия И., тъй като свидетелят твърди, че познава подсъдимия от малък, че са в близки приятелски взаимоотношения и че са футболни запаянковци на футболния отбор „Левски“.

Въззивният съд оценя факта, че годните доказателства, въз основа на които се изграждат изводите за фактическата обстановка, са косвени. Но тяхната логическа последователност и обсъждането им във взаимовръзка, може да доведе до структурирането на една логична и безпротиворечива верига от обосновани съждения и доводи, водещи да единствения извод, свързан с авторството на деянието.

По изложените съображения настоящата инстанция прие описаната фактическа обстановка и въз основа на тази фактическа обстановка ангажира наказателната отговорност на подсъдимия И. И..

От правна страна:

При така изложената фактическа обстановка съдът счита, че подсъдимият И. И. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.198, ал.1 от НК.

От обективна страна - на 02.10.2014г., около 10.00 – 10:30 ч., в гр. София, в градинка в близост до кръстовището на ул. „Люботрън“ с ул. „кап. *****“ е отнел чужди движими вещи – парична сума в размер на 70.00 лв. и 1 брой сив суитчър марка „Адидас“ на стойност 77.00 лева, всичко на обща стойност от 147.00 лева от владението на В. О. В., с цел противозаконно да ги присвои, като употребил за това сила – нанесъл удари с ръце в областта на главата на В., след което избягал.

Инкриминираните вещи са се намирали във владението на В., който бил и техен собственик.

От субективна страна – подсъдимият е действал при пряк умисъл, като е знаел, че отнема вещи, които са чужда собственост /не са негови вещи/, съзнавал е обстоятелството, че отнемането не е въз основа на закона и е без съгласието на владелеца на вещта – В. В. и за това отнемане подсъдимият И. е използвал сила – нанесъл удари с ръце в областта на главата на В., като е отнел вещите с намерението да ги присвои и да се разпореди с тях, като със свои вещи. Подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици от това

свое деяние и е искал настъпването на тези последици – да присвои предмета на престъплението и да се разпореди с него.

По вида и размера на наказанието:

За престъплението по чл.198, ал.1 от НК, законът предвижда наказание "лишаване от свобода" от три до десет години.

При определяне размера на наказанието на подсъдимия И., съдът взе предвид липсата на отегчаващи вината му обстоятелства. Като смекчаващи вината обстоятелства, съдът прие невисоката стойност на вещите, предмет на деянието, чистото съдебно минало на подсъдимия към датата на деянието, младата му възраст – едва 19 годишен към момента на извършване на деянието. Настоящият съдебен състав споделя извода на районната съдебна инстанция, че в процесния случай наказанието на подсъдимия следва да бъде определено при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК при превес на смекчаващите над отегчаващите вината обстоятелства, но не се солидазира по отношение на определения му размер. Наложено на подсъдимия наказание лишаване от свобода за срок от 1 година, чието изпълнение на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено с изпитателен срок от 3 години следва да бъде намалено според настоящия състав. Наказанието следва да бъде определено под минимума, предвиден в нормата на чл.198, ал.1 от НК, тъй като се касае за деяние, извършено от млад човек, върху който до този момент не е било оказвано въздействие с М.те на наказателната принуда, като младата му възраст предполага, че при него по-лесно може да се постигне възпитателен и поправителен ефект. Същевременно следва да се отчете и критерият за разумния срок, т.е. периодът от време, през който е продължило наказателното производство. По наказателни дела целта на член 6 § 1 от ЕКПЧ е всеки да има право делото му да бъде разгледано в разумен срок, и да се гарантира, че обвиняемите не ще останат твърде дълго с повдигнато обвинение, както и че ще получат произнасяне по него. „Разумният срок“ може да започне да тече още преди делото да бъде внесено пред съда, който ще го разглежда - например, от момента, в който на лицето е повдигнато обвинение (в този смисъл е и делото *Neumeister v. Austria*), какъвто е и настоящият случай – т.е. релевантната дата, от която започва да тече разумният срок, съгласно постановлението за привличане на обвиняем, е 05.10.2014 г., тъй като това е моментът, в който И. е узнал за повдигнатото

спрямо него обвинение. Дали продължителността на производството е разумна се определя в светлината на обстоятелствата по делото, които изискват цялостна оценка – сложност на делото, поведени на страните и др. В настоящия случай въззивната инстанция намира, че разумността на срока е надхвърлен по причини, които не могат да бъдат вменени на страните по делото, като от момента на привличането на обвиняем – 05.10.2014 г. и внасянето на обвинителния акт в съда – 23.04.2015 г. до датата на постановяване на съдебния акт – 14.05.2021 г. е изминал срок (близо 7 години), който може да се счете за надвишаване границите на разумния такъв. Предвид изложеното, настоящият състав счита, че и това обстоятелство следва да намери отражение при индивидуализацията на наказанието на подсъдимия, поради което първоинстанционният акт следва да бъде ревизиран в частта за размера на наложеното наказание лишаване от свобода за срок от 1 година, което следва да се намали за срок от 5 месеца. Съдът се солидазира с извода на районната инстанция, че са налице предпоставките на чл.66, ал.1 от НК, понеже подсъдимият към датата на деянието не е бил осъждан на наказание „лишаване от свобода“ за престъпление от общ характер и за поправянето му, както и за постигане целите на наказанието, не е необходимо неговото ефективно изтърпяване, поради което и изпитателният срок следва да бъде запазен в неговия минимум от 5 години, считано от влизане на присъдата в сила. С това наказание съдебният състав намери, че ще бъде постигната както личната, така и генералната прев.я по отношение на останалите членове на обществото.

По всички тези съображения съдът наложи посоченото по-горе наказание на подсъдимия.

ЗА РАЗНОСКИТЕ:

Предвид крайния изход на делото и с оглед разпоредбата на чл. 189, ал. 3 НПК, законосъобразно направените по делото разноси са правилно изчислени и възложени в тежест на подсъдимия.

При извършената, на основание чл. 314, ал. 1 НПК, цялостна служебна проверка на правилността на обжалваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейната отмяна, поради което и с оглед изложените съображения същата следва да бъде изменена в частта за наказанието, а в останалата част - потвърдена.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 3 вр. чл. 337, ал. 1, т. 1 НПК,
Софийски градски съд, Наказателно отделение, VII-ми въззивен състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103-ти състав от 14.05.2021 г., постановена по НОХД № 6209/2015 г. В ЧАСТТА относно наложеното наказание на подсъдимия И. А. И., с установена по делото самоличност, **като ГО НАМАЛЯВА от 1 (една) година "лишаване от свобода" на 5 (пет) месеца "лишаване от свобода"**.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____